

ἀποκούνι τό, Θήρ. ἀποκούν' Σάμ. 'ποκούνι Κάλυμν. Κῶς

'Εκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κούνια.

Τὸ τελευταῖον γεννηθὲν τέκνον, τὸ ὀψίγονον Συνών. ἀποκούκι 2.

***ἀποκουντέμιν** τό, ἀποκουντέμ' Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

'Εκ τοῦ ρ. ἀποκουντιῶ, δι' ὃ ἰδ. ἀποσκουντιῶ.

Τὸ τέκνον τοῦ συζύγου ἐκ προτέρου γάμου ἐν σχέσει πρὸς τὴν μητρυιάν, τὸ μὴ τυγχάνον τῆς ἀναγκαίας ἐπιμελείας καὶ στοργῆς, οἶονεὶ τὸ ἀπωθούμενον, τὸ παραγκωνιζόμενον.

ἀποκούντιν τό, Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.) ἀποκούντ' Πόντ. (Χαλδ.)

'Εκ τοῦ ρ. ἀποκουντιῶ, δι' ὃ ἰδ. ἀποσκουντιῶ.

'Αρτος κατασκευαζόμενος ἐκ τοῦ ἀποξεομένου φυράματος τῆς σκάφης μετὰ τὴν ἀρτοποιήσιν τῆς ὅλης ζύμης.

ἀποκουντουρίζω Ρόδ. ἀποκουντουρίζω Κρήτ. 'ποκουντουρίζω Μεγίστ. 'πεκουντουρίζω Ρόδ. ἀποκουντουρῶ Κρήτ. 'ποκουντουρῶ Μεγίστ.

Τὸ μεσν. ἀποκουντουρίζω.

'Απομακρύνομαι μετὰ θυμοῦ ἢ περιφρονήσεως, ἀποσύρομαι εἰς ἔνδειξιν δυσαρεσκείας ἢ θυμοῦ ἐνθ' ἄν. : *Γιατί ἐπεκουντούρισες καὶ δὲ μᾶς μιλεῖς; Ρόδ. Μὲ τὸ ν' ἀποκουντουρίζης θαρεῖς πῶς θὰ σοῦ περάσῃ; Κρήτ. Γιατί κάθισαι 'ς τὴν ἄκρη σὰν 'πεκουντουρισμένος; Ρόδ. 'Αποκουντούρισε καὶ δὲν ἔρχεται νὰ φάμε Κρήτ. || 'Ἀσμ.*

"Οπου 'γαπᾷ παντοῦ παντοῦ καὶ δὲ μονοστατίζει,

δῶσ' του, Θεγέ μου, μιὰ χειλοῦ νὰ τοῦ 'πεκουντουρίζῃ

Ρόδ. 'Η σημ. καὶ παρὰ Σαχλίχ. Γραφαὶ καὶ στίχοι στ. 246 (ἔκδ. G Wagner σ. 72) «κι ἀπῆτις φά καὶ γλειψῇ σε, τότε ἀποκουντουρίζει | κι ἄλλον εὕρισκει νὰ τὸν τρώ' καὶ σέν' ἀποχωρίζει». Συνών. *χολειάζω*.

ἀποκουρά ἢ, Θήρ. Πελοπν. (Σουδεν.) κ. ἄ. ἀποκουρά Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀποκορά Στερελλ. ('Αράχ. Κλών. Σπερχ.) 'ποκορά Στερελλ. (Κλών.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀποκουρά.

1) Τὸ σημεῖον τῆς διὰ πελέκεως κοπῆς τοῦ ξύλου Πελοπν. (Σουδεν.) Στερελλ. (Κλών.) : *Δὲν τὴν ἐπῆρες καλὴ τὴν ἀποκουρά Σουδεν. Συνών. ἀποκομμεῖα 1.* 2) Τὸ πρὸς τὸ ἔδαφος ἀπομένον στέλεχος μετὰ τὴν οἰανδήποτε ἀποκοπὴν τοῦ δένδρου, τὸ ὑπολειπόμενον πρέμνον Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Αράχ. Κλών. Σπερχ.) : *Ἡῦρα νὰ ἀποκουρά κ' ἔφκειασα ξύλα Αἰτωλ. Οὐλ' ἀποκουρὲς ἀπὸ δέντρα εἶναι δῶ αὐτόθ. Πάτ'σα νὰ 'ποκορά καὶ σακάτεψα τὸ ποδάρι μ' Κλών. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόκομμα 2.* β) Τὸ μετὰ τῆς ρίζης πρέμνον ἐκρίζουμένον ὡς καυσόξυλον Στερελλ. ('Αράχ.) : *"Εβαλα μιὰ ἀποκορά 'ς τὴ φωτιά καὶ ξενύχ'σα. Οἱ ἀποκορὲς εἶναι ὅλο καπνιά.* 3) 'Επὶ τοῦ κλαδευθέντος κλήματος τὸ ἀπὸ τοῦ τελευταίου ἐκ τῶν καταλειπομένων ὀφθαλμῶν μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς ἀποκοπείσης κληματίδος ὑπολειπόμενον μέρος Σκόπ. : *Νὰ μὴν κόβ'ς τὴν κληματίδα σύρριζα 'ς τοῦ μάτ', ν' ἀφίγ'ς λίγ' ἀποκουρά. Πβ. ἀποκουρεῖα.* 4) Τὸ ἄκρον τοῦ κεκομμένου κλάδου Σάμ. β) Τὸ χεῖλος τοῦ δώματος, τοῦ κρημνοῦ, τὸ ἄκρον τῆς στέγης Σάμ. γ) Τὸ χεῖλος τοῦ ἀνθρώπου Σάμ. 5) Τὸ ἄκρον τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁ κανθὸς Θήρ. : *'Η ἀποκουρά τοῦ μαθιοῦ μου τὸν ἐπῆρε, δὲ δὸν ἐκαλόδα. Συνών. ἀγκαθὸς 1.*

ἀποκουράζω Σέριφ. Μέσ. ἀποκουράζομαι Κίμωλ. Μῆλ. Νάξ. ('Απύρανθ. κ. ἄ.) Σέριφ. Σίφν. Χίος ἀποκ'ράζο-

μαι Θράκ. (Περίστασ.) κ. ἄ. 'πεκουράζομαι Ρόδ. ('Απολακ.) 'πικουράζομαι 'Ιμβρ. 'πικουράζομαι Σαμοθρ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κουράζω.

1) Κάμνω τινὰ νὰ ἀναπαυθῇ, νὰ ξεκουρασθῇ Σέριφ. : *'Ελα νὰ σ' ἀποκουράσω. Συνών. ἀναπαύω Α 1, ξεκουράζω.* 2) Μέσ. ἀναπαύομαι ἀπὸ τοῦ κόπου ἐνθ' ἄν. : *Πότε θ' ἀποκουρασθῶ, Θεέ μου! 'Απύρανθ. Καθίζου ν' ἀποκουραστοῦσι αὐτόθ. 'Εκατοσε το' ἀποκ'ράσκε Περίστασ. Κάται νὰ 'πικουρασθῇς 'Ιμβρ. || 'Ἀσμ.*

'Απόζεψ', ἀρχοντόπουλλο καὶ ρήισσας ρηόπουλλο,

ἀπόζα ν' ἀποκουρασθῇς κ' ἔχω περδίκια νὰ 'εντῆς

'Απύρανθ. Συνών. ἀνασαίνω 1, ξανασαίνω, ξεκουράζομαι (ἰδ. ξεκουράζω).

ἀποκουράν ἐπίρρ. Πόντ. ('Αμισ. Σάντ. Χαλδ.)

'Εκ τῆς φρ. ἀπό κουράν.

Μὲ τὴν σειρὰν ὅλοι, ὅλοι μαζί, σωρηδὸν ἐνθ' ἄν. : *'Αποκουράν ἔρταν τὰ οἰκογένειας ἀσ' σὰ παρχάρᾳ (ἀπὸ τὰ θερινὰ βοσκοτόπια) Χαλδ. 'Αποκουράν σκοτοῦνταν τὰ παλληκάρᾳ 'ς σὸν πόλεμον αὐτόθ. 'Αποκουράν σπόγγ'σον - σώρεφον (σκούπισε - μάζεψε) 'Αμισ. 'Αποκουράν ἔπαρ' τα κ' ἔλα αὐτόθ. || Φρ. 'Αποκουράν ἐπέρεν τὸν κόσμον (ἐγύρισε ὅλον τὸν κόσμον).*

ἀποκούρασι ἢ, Λήμν. Νάξ. Σέριφ. κ. ἄ.

'Εκ τοῦ ρ. ἀποκουράζομαι, δι' ὃ ἰδ. ἀποκουράζω.

'Ανάπαυσις ἀπὸ κόπου ἐνθ' ἄν. : *Νὰ κάμω ἕνα παιδί νὰ τό 'χω ἀποκούρασι Νάξ. 'Η λ. καὶ ἐν τῷ περιφραστικῷ τοπων. Παναγία τῆς ἀποκουράσεως (ναῖδιον ἐπὶ τοῦ βουνοῦ, ὅπου οἱ ἀναβαίνοντες καθήμενοι ξεκουράζονται) Σέριφ. Συνών. ἀναπαῇ 1, ἀνάπαμα, ἀναπαμὸς 1, ἀνάπασι 1, ἀνάπλα (II), ἀνάσα 1, ἀνάσαισι 1, ἀνάσασμα, ἀνασασμός, ἀνασοῇ 1, ἀποκουρασιά, ξαπόσταμα, ξεκούρασι, ξεκουρασιά.*

ἀποκουρασιά ἢ, Σῦρ.

'Εκ τοῦ ρ. ἀποκουράζομαι, δι' ὃ ἰδ. ἀποκουράζω.

'Αποκούρασι, ὃ ἰδ. : *'Ο σκύλλος εἶναι ἀποκουρασιά τοῦ τουνηγοῦ.*

ἀποκούραστα ἐπίρρ. Σίφν.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀποκούραστος.

'Ακαταπονήτως, χωρὶς κόπον. Συνών. ἀναπαντικά, ἀναπαντικᾶτα, ξεκούραστα.

ἀποκούραστος ἐπίθ. Σίφν. ἀποκούραος Σίφν.

'Εκ τοῦ ρ. ἀποκουράζομαι, δι' ὃ ἰδ. ἀποκουράζω.

1) 'Ο ἀπὸ τοῦ κόπου ἀναπαυθεὶς : *'Αποκούραος εἶμαι τώρα.* 2) 'Ο μὴ καταπονῶν : *'Η πέννα εἶν' ἀποκούραστη καὶ εἶναι καὶ μηνιάτικο καλὸ (ἡ γραφικὴ ἐργασία εἶναι ξεκούραστη δουλειά).*

Συνών. ξεκούραστος.

ἀποκούρεμαν τό, Πόντ. ἀποκούρεμαν Πόντ. (Σάντ.)

'Εκ τοῦ ρ. ἀποκουρεύω (II).

1) Διάλυσις εἰς τὰ ἐξ ὧν σύγκειται τι. 2) 'Αποκόμισις τῶν σκευῶν καὶ μετάβασις ἀλλαχοῦ που.

ἀποκουρεύω (I) κοιν. ἀποκουρεύω Κρήτ. κ. ἄ.

'Εκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κουρεύω.

Τελειώνω τὸ κούρεμα ἐνθ' ἄν. : *Περίμενέ με ν' ἀποκουρέψω τὸ παιδί Κρήτ. Δὲν ἀποκουρεύτηκα ἀκόμη αὐτόθ. || Ποίημ.*

'Ολημερὲς κουρεύουνε, τὸ γιόμα τρών καὶ πίνουν

κ' ἐκεῖ 'ς τὸ ἡλιοβασίλεμα σκολνοῦν κι ἀποκουρεύουν

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,37

